

I

ZONDAG, 7 MAART 2010

Gevaarlijk.

Al maanden heb ik dromen en nachtmerries over hoe perfect dat woord hem omschrijft. Slaapdrongen, alternatieve werelden waarin ik zeer levensecht zijn dierlijke, mannelijke geur ruik, zijn harde lichaam tegen het mijne voel. Ik proef zijn zoete, sensuele smaak – als melkchocolade die fluweelzacht aandringt om nog een hapje te nemen. En nog een. Zo lekker dat ik was vergeten dat er altijd een prijs moet worden betaald voor te veel gulzigheid. Er moet een prijs worden betaald. Er moet altijd een prijs worden betaald. Aan deze levensles werd ik zaterdagavond herinnerd. Ik weet nu, ongeacht wat hij zegt, ongeacht wat hij doet, dat ik hem niet meer kan – niet meer wil zien.

Het begon zoals elk ander erotisch avontuur met hem. Onvoorspelbaar. Opwindend. Ik kan me nauwelijks herinneren waar het allemaal fout gelopen is. Hoe het opeens zo duister werd.

Hij had me opgedragen om me uit te kleden en op de matras te gaan zitten, tegen het hoofdeinde, met mijn benen wijd zodat hij me kon bekijken. Naakt voor hem, open en bloot, was ik kwetsbaar en ik sidderde van verlangen. Ik had nog nooit van mijn leven bevelen van een man gekregen en ik had zeker nooit verwacht dat ik van iets zou sidderen. Maar van hem deed ik dat wel.

Als die zaterdagnacht iets bewees, was het dat als ik bij hem was, onder zijn invloed, hij alles zou kunnen eisen; ik zou het doen. Hij kon me tot het uiterste brengen, naar ongelooflijke hoogtes waarvan ik niet had verwacht er te willen komen. Dat is precies de reden waarom ik met hem moet breken. Ik heb het gevoel zijn bezit te zijn en het ver-

warrende ervan is dat ik het fijn vind. Ik kan amper bevatten waarom ik zoiets toesta en toch verlang ik er hevig naar. Maar toen ik hem zag staan aan het voeteneind van het bed, zaterdagnacht, één brok zinnen-prikkelende spieren, zijn pik vooruitgestoken, bestond alleen nog maar dat verlangen.

Hij zag er geweldig lekker uit. Echt, de mooiste man die ik ooit heb gekend. Vanbinnen explodeerde de lust onmiddellijk. Ik wilde hem dicht bij me voelen, wilde voelen dat hij me aanraakte. Wilde hem aanraken. Maar ik weet inmiddels dat ik hem niet moet aanraken zonder zijn toestemming. En ik weet dat ik hem er niet om moet smeken.

De vorige keren heb ik mijn les wel geleerd. Hij geniet veel te veel van de kwetsbaarheid van een smeekbede. Geniet ervan om mij het genot te ontzeggen, totdat ik bijna lig te schokken door het branden van mijn lichaam. Tot ik alleen nog besta uit vloeibare hitte en tranen. Hij geniet van die macht over mij. Hij is graag volledig meester van de situatie. Ik zou hem moeten haten. Soms denk ik dat ik van hem houd.

De blinddoek had me moeten waarschuwen dat ik afstevende op een plek waarna er geen weg terug was. Nu ik erover nadenk, deed het dat ook wel. Hij gooide hem op het bed, een uitdaging, en ik voelde meteen een koude rilling langs mijn ruggengraat op en neer trekken. Het idee om niet te kunnen zien wat er met me gebeurde zou me opgewonden moeten hebben. Het wond me ook op. Maar om redenen die ik zelf op dat moment niet begreep, was ik er ook bang voor. Ik was angstig en ik aarzelde.

Daar was hij niet blij mee. Dat liet hij me ook weten; met die diepe, volle baritonstem die me ongeheerst liet sidderen. De behoefte om hem tevreden te stellen was zo overheersend. Ik deed de blinddoek voor.

Ik werd beloond met een beweging van de matras. Hij kwam naar me toe. Ik wist dat ik ook binnen onafzienbare tijd zou komen. Zijn handen gleden bezitterig over mijn kuit, langs mijn dijen. En toen stopte hij, heel gemeen, net voor hij dat ene plekje had bereikt.

Wat daarna gebeurde, was een duistere werfelwind van sensaties. Hij trok me op mijn rug, plat op de matras. Ik wist dat het genot niet lang meer op zich zou laten wachten. Hij zou zo bij me binnendringen.

Ik zou krijgen waar ik zo naar verlangde. Maar tot mijn ontzetting schoof hij van me weg.

Op dat moment was ik er zeker van dat ik een slot hoorde klikken. Ik ging van schrik overeind zitten en riep zijn naam, omdat ik bang was dat hij me zou verlaten. Ik wist zeker dat ik iets verkeerd had gedaan. Het was een opluchting om zijn vlakke hand op mijn buik te voelen. Ik had me het geluid van het slot ingebeeld. Dat moest wel. En toch was ik ervan overtuigd dat er iets anders was in de kamer, een rauwe lust en een dreiging die de ruimte opslokte, en het voelde niet alsof hij het was. Ik was het alweer vergeten toen hij zich zwaar tussen mijn dijen positioneerde. Met zijn sterke handen tilde hij mijn armen boven mijn hoofd en ik voelde zijn warme adem in mijn nek – zijn lichaam was zwaar, perfect.

Op de een of andere manier werd er een zijden das om mijn polsen geslagen en werden mijn armen aan het bed vastgebonden. Het kwam niet eens bij me op dat hij dat niet in zijn eentje gedaan kon hebben. Dat hij boven op me lag en dus niets met mijn armen kon doen. Maar goed, hij manipuleerde mijn lichaam, mijn geest, en ik was zijn gewillige slachtoffer.

Hij tilde zijn lichaam van me af, en ik smeekte zachtjes, omdat ik hem niet kon aanraken. Opnieuw stilte. Het geruis van stof. Nog meer vreemde geluiden. Er gingen lange seconden voorbij en ik herinner me hoe er een koude rilling over mijn huid kroop. Een gevoel van onbehagen had zich in mijn buik samengebaldd.

En toen kwam het moment dat me tot aan mijn dood zal bijblijven. Het moment dat het staal van een lemmer mijn lippen raakte. Het moment waarop hij beloofde dat er genot voortkwam uit pijn. Het moment waarop het lemmer langs mijn huid ging met de belofte dat hij zich aan zijn woord zou houden. En ik wist dat ik me vergist had. Hij was niet gevaarlijk. Hij was ook niet als chocola. Hij was dodelijk, verslavend, en ik vreesde...

Er wordt op de deur van mijn appartement geklopt en met een schok word ik weggerukt van de verleidelijke woorden van het

dagboek dat ik aan het lezen ben – zo erg dat ik het schrijfblok bijna over mijn schouder slinger. Met een schuldgevoel sla ik het dicht en ik leg het terug op de eikenhouten salontafel waar Ella Ferguson, mijn buurvrouw en goede vriendin, het de vorige avond heeft laten liggen. Het was niet mijn bedoeling om het te lezen. Maar... het lag daar gewoon. Op mijn tafel. Ik had het opengeslagen zonder erbij na te denken en was zo geschokt door wat ik las dat ik niet kon geloven dat mijn lieve hartsvriendin Ella het geschreven had. Dus bleef ik lezen. Ik kon niet stoppen en ik weet niet waarom. Het slaat nergens op. Ik, Sara McMillan, ben lerares op een middelbare school, en ik maak geen inbreuk op iemands privacy, en ik houd ook niet van dit soort leesvoer. Dat maak ik mezelf nog steeds wijs als ik bij de deur aangekomen ben, maar ik kan het warme gevoel in mijn onderbuik niet ontkennen.

Ik wacht even voordat ik de deur opendoe en leg mijn handen op mijn wangen. Ik weet zeker dat ze vuurrood zijn en hoop dat degene die voor de deur staat snel weer weg is. Ik spreek met mezelf af dat ik in dat geval het dagboek niet meer zal lezen, maar diep vanbinnen weet ik dat de verleiding groot zal zijn. Mijn god, ik voel me zoals Ella zich leek te voelen toen ze het tafereel in het dagboek beleefde – alsof ik degene ben die van het ene zinnenprikkelende moment naar het andere leeft. Dat bewijst maar weer dat vrouwen van achtentwintig niet anderhalf jaar zonder seks zouden moeten zitten. Het ergste is dat ik inbreuk heb gemaakt op de privacy van iemand om wie ik geef.

Er wordt weer aangeklopt. Jammer genoeg is mijn bezoeker niet van plan te vertrekken. Ik roep mezelf tot de orde en trek aan de zoom van mijn lichtblauwe zomerjurkje, dat ik nog aanheb sinds mijn laatste les vandaag op de zomercursus Engels. Ik haal een keer diep adem en doe de deur open. Er komt een heerlijk koel San Francisco-briesje naar binnen. Eigenlijk is het in San Francisco het hele jaar door 's nachts vrij fris. Het briesje ruikt aan de losse plukken van mijn lange bruine haar, die zijn

ontsnapt uit mijn wrong. Gelukkig koelt het ook mijn koortsachtig warme huid. Wat heb ik toch? Hoe kan een dagboek me nou zoveel doen?

Zonder te wachten tot ik haar binnenvraag, vliegt Ella langs me heen in een wolk vanillegeur en springerige rode krullen.

‘Daar ligt het,’ zegt Ella, terwijl ze haar dagboek van de tafel grist. ‘Ik dacht al dat ik het hier had laten liggen toen ik hier gisteravond was.’

Ik doe de deur dicht en weet zeker dat mijn wangen roodgloeiend zijn, omdat ik nu meer van Ella’s seksleven weet dan ik zou moeten weten. Ik weet nog steeds niet waarom ik het dagboek opengeslagen heb, waarom ik erin bleef lezen. Waarom ik er zelfs nu nog in zou willen blijven lezen.

‘Het was me nog niet opgevallen,’ zeg ik, en ik heb meteen al spijt van de leugen. Ik houd niet van liegen. Ik heb genoeg mensen gekend die leugens vertelden en ik weet hoeveel schade ze kunnen aanrichten. Het valt me ook tegen hoe gemakkelijk deze leugen over mijn lippen rolde. Zeker tegen Ella, die nu al een jaar mijn buurvrouw is, bij wie ik mijn hart kan luchten, de jongere zus die ik nooit heb gehad. We zijn voor elkaar de familie die we allebei niet hebben, of liever gezegd, die waar we allebei niet voor willen uitkomen. Ongemakkelijk klets ik verder, een slechte gewoonte die versterkt wordt door zenuwen en kennelijk ook door een schuldgevoel. ‘Lange lesdag,’ voeg ik toe, ‘en ik moest nog stapels papierwerk wegwerken om de zomercursus af te ronden. Jij hoeft dat gelukkig niet te doen dit jaar, hoewel ik deze keer een paar geweldige leerlingen had, echt fantastisch.’ Ik tuit mijn lippen en vermaan mezelf dat ik nu wel genoeg gezegd heb, maar ik kan het toch niet laten. ‘Ik ben nog maar net thuis.’

‘Fijn dat je nu een tijdje vrij hebt, dan,’ zegt Ella, terwijl ze het dagboek pakt. ‘Dit had ik gisteren meegenomen toen we die meidenfilm zouden gaan kijken. Ik wilde je een aantal dingen voorlezen. Maar toen belde David, en je weet hoe dat afgelopen is.’

Haar mondhoeken zakken omlaag, ze klinkt schuldig. ‘Ik heb je in de steek gelaten, ik ben een waardeloze vriendin.’

David was haar knappe doktersvriendje. David kreeg alles gedaan van Ella. Inmiddels weet ik ook wat allemaal. Ik kijk Ella even onderzoekend aan. Met haar blozende, jeugdige huid, en gekleed in een gebleekte jeans en een paars t-shirt, lijkt ze meer op een van mijn leerlingen dan op een vijftwintigjarige lerares. ‘Ik was toch moe,’ stel ik haar gerust, maar ik maak me zorgen om haar intense relatie met deze man, die zeker tien jaar ouder is. ‘Ik moest op tijd naar bed om vandaag weer fris voor de klas te staan.’

‘Gelukkig heb je dat nu achter de rug!’ Ze wijst naar het dagboek. ‘En ik ben zo blij dat ik dit weer terug heb voor mijn afspraakje met David vanavond.’ Ze knipoogt naar me. ‘Voorspel. David vindt dit vast geweldig. Het is echt gloeiend heet.’

Mijn mond zakt open van ongeloof. ‘Je leest hem je dagboek voor?’ Ik zou de moed niet hebben om zulke intieme persoonlijke gedachten aan een man voor te lezen – zeker niet als die over hem gingen. ‘En dat noem je voorspel?’

Ella fronst haar wenkbrauwen. ‘Dit is niet mijn dagboek, dat weet je toch? Dat heb ik je gisteren verteld. Het komt uit die opslagunit die ik aan het begin van de zomer gekocht heb, bij die veiling.’

‘O,’ zeg ik, hoewel ik me niet herinner dat Ella iets over het dagboek gezegd heeft. Als dat wel zo was, zou ik het me toch honderd procent zeker herinneren. ‘Dat is ook zo. Die opslagveilingen waar je naartoe gaat sinds je zo fanatiek naar dat programma op tv kijkt. Ik kan er nog steeds niet bij dat mensen hun spullen opslaan en dan de huur niet betalen, waardoor ze naar de hoogste bieder gaan.’

‘Toch gebeurt het,’ zegt Ella. ‘En ik ben niet fanatiek.’

Ik trek een wenkbrauw op.

‘Misschien een beetje dan,’ geeft ze toe, ‘maar het brengt twee keer zoveel op als lesgeven op de zomercursus. Je zou misschien

eens met me mee moeten gaan naar de volgende veiling. Ik heb al twee van de drie opslagunits leegverkocht en bergen geld verdiend.' Ze houdt het dagboek omhoog. 'Dit komt uit de laatste unit die ik gekocht heb en dat is de beste tot nu toe. Er staat kunst die zeker weten megaveel waard is. En tot nu toe heb ik drie dagboeken gevonden die echt verslavend zijn. Mijn god, ik kan gewoon niet ophouden met lezen. Deze vrouw was in het begin net als jij en ik, en op de een of andere manier wordt ze meegetrokken naar een duistere plek vol passie. Het is vreselijk opwindend.'

Ze heeft gelijk. Ik voel die warmte in mijn onderbuik als ik denk aan de woorden op die bladzijden. Ik kan bijna de zachte, verleidelijke stem horen van de vrouw die haar verhaal in mijn oor fluistert. Ik probeer me te concentreren op wat Ella zegt, maar in plaats daarvan denk ik aan die vrouw, ik vraag me af waar ze is, wie ze is.

'Betrap!' roept Ella. 'Je bloost. Je hebt in het dagboek gelezen, of niet soms?'

Ik verschiet van kleur. 'Wat? Ik...' Ik kan plotseling geen woord meer uitbrengen. Ik ben echt niet mezelf en hulpeloos zak ik in een enorme bruine leunstoel tegenover Ella, in de val van mijn eerdere leugen. 'Ik... ja, ik heb het gelezen.'

Ella grijpt een kussen van de bank en knijpt haar groene ogen halfdicht. 'Dacht je dat ik dat had geschreven?'

Ik gluur voorzichtig naar haar gezicht. 'Nou...'

'Wow,' zegt ze, mijn gebrek aan een antwoord duidelijk opvatend als een bevestiging. 'Jij dacht...' Ze schudt haar hoofd. 'Ik weet niet wat ik moet zeggen. Dan heb je de sappigste stukken nog niet gelezen, want dan zou je echt niet denken dat ik het was. Maar je bloost wel alsof je die al gelezen hebt.'

'Ik heb wel een paar stukken gelezen die behoorlijk, eh, gedetailleerd waren.'

Ze snuift. 'En je ging ervan uit dat ik het geschreven had.' Ze schudt haar hoofd weer. 'En ik maar denken dat je me kende. Je-

mig, ik zou willen dat ik voor één hete nacht aan dat beeld zou kunnen voldoen. In het leven van die vrouw zit een mysterieus soort erotiek, die gewoon...' – ze huivert – '... in je hoofd blijft zitten. Het raakt me – zij raakt me.'

Ergens troost het me om te weten dat zij door de woorden op die bladzijden net zo geraakt wordt als ik, maar ik weet niet goed waarom. Waar heb ik in hemelsnaam troost voor nodig? Het is niet logisch. Niets aan mijn reactie op deze onbekende vrouw is logisch.

'Als David en ik het dagboek uit hebben,' gaat Ella verder, en ze brengt me weer terug in het gesprek, 'gaat hij foto's maken van een paar intieme pagina's voor potentiële kopers. We gaan de dagboeken op eBay zetten. Ze gaan smakken geld opbrengen, dat voel ik gewoon.'

Mijn mond valt open. Het idee stuit me echt tegen de borst. 'Je bent toch niet serieus van plan om de persoonlijke gedachten van deze vrouw op eBay te verkopen?'

'Ik zou niet weten waarom niet,' zegt ze. 'Het gaat mij puur om de winst. En trouwens, het kan natuurlijk ook allemaal verzonnen zijn.'

Haar woorden klinken koud en dat verbaast me. Dit is niet de Ella die ik ken. 'We hebben het over iemands privégedachten, Ella. Je wilt toch geen winst maken met haar pijn?'

Ze pruilt. 'Welke pijn? Volgens mij geniet ze met volle teugen.'

'Ze is haar hele bezit kwijtgeraakt bij een veiling. Daar geniet je niet van.'

'Ik ga ervan uit dat haar rijke echtgenoot haar heeft meegenomen naar een exotische locatie en dat ze het er nu goed van neemt.' Haar stem klinkt somberder. 'Dat moet ik wel denken, anders kan ik dit niet doen, Sara. Praat me alsjeblieft geen schuldgevoel aan. Ik heb dit geld echt nodig en als ik het niet zou doen, had een andere koper hetzelfde gedaan.'

Ik doe mijn mond open om daar tegenin te gaan, maar bedenk me. Ella is alleen op de wereld, ze heeft geen familie, op haar al-

coholistische vader na, die vaak zijn eigen naam niet eens weet, laat staan die van Ella. Ik weet dat ze denkt dat ze geld nodig heeft voor noodgevallen. Dat gevoel ken ik maar al te goed. Ik ben ook alleen. Meestal dan, maar daar wil ik nu even niet aan denken.

‘Het spijt me,’ zeg ik tegen haar en ik meen het. ‘Ik weet dat het voor jou iets goeds is. Ik ben blij dat het zo goed loopt.’

Ze kijkt iets vrolijker en knikt voordat ze weer overeind komt. Ik sta ook op en omhels haar. Ze lacht, en haar slechte humeur verdwijnt als sneeuw voor de zon, die ze zo vaak in mijn leven brengt. Ik houd van Ella. Echt waar.

‘David en ik gaan vanavond zelf ook wat experimenteren,’ kondigt ze ondeugend aan. ‘Ik ben weg.’ Ze lacht en zwaait naar me. ‘Geniet van je avond. Ik weet dat ik dat zeker zal doen.’

Ik laat me in mijn stoel zakken en zie hoe ze de deur dichttrekt.

* * *

Het geluid van het bonzen op mijn deur brengt me weer van gelukzaligheid naar paniek. Ik ga rechtop in bed zitten, gedeso-riënteerd en verdwaasd, en kijk op de wekker. Zeven uur ’s ochtends op mijn eerste vrije dag zonder lessen.

‘Wie is die idioot?’ grom ik, terwijl ik de dekens van me af gooi. Ik steek mijn voeten in de roze pluizige pantoffels die ik vorige kerst van een van mijn leerlingen heb gekregen, en pak mijn lange, niet-pluizige badjas waar PINK op de rug staat geschreven. Er wordt opnieuw geklopt.

‘Sara, ik ben het, Ella!’ hoor ik als ik naar de woonkamer slof. ‘Vlug! Schiet op!’

Mijn hart slaat over; niet alleen omdat Ella duidelijk in paniek is, maar ook omdat Ella nooit voor twaalfen opstaat als het niet nodig is. Dit in tegenstelling tot mezelf: ik verspeel geen seconde van de dag. Zodra ik de deur open ruk, slaat Ella haar armen om me heen en kondigt aan: ‘Ik ga ervandoor!’

‘Ervandoor?’ schrik ik, terwijl ik achteruit stap en Ella mee naar binnen trek, uit de kilte van de vroege ochtend. Ze draagt nog steeds dezelfde kleren als gisteravond. ‘Waar heb je het over? Wat is er aan de hand?’

‘David heeft me gisteravond ten huwelijk gevraagd,’ roept ze opgewonden. ‘Ik kan het bijna niet geloven. We vliegen vanochtend naar Parijs.’ Ze kijkt op haar horloge en slaakt een kreet. ‘Over twee uur al!’

Ze propt iets in mijn hand. ‘Dat is de sleutel van mijn appartement. Op de keukentafel ligt het dagboek en de sleutel van de opslagunit. Als die over twee weken niet leeggehaald is, moet ik huur gaan betalen, anders wordt hij weer geveild. Dus ga je gang en verkoop het spul. Het geld mag je houden. Of doe er niets mee. Het maakt mij niet uit.’ Ze grijnst. ‘Want ik ga trouwen in Parijs en dan op huwelijksreis naar Italië!’

Ik zou Ella willen beschermen. Ik wil niet dat iemand haar pijn doet en ik heb haar zelfs nog niet eens horen zeggen dat ze van David houdt. ‘Je kent deze man pas drie maanden, lieverd. Ik heb hem pas één keer gezien.’ Hij werd altijd, heel toevallig, weggeroepen als we met z’n drieën iets gepland hadden.

‘Ik houd van hem, Sara,’ zegt ze, alsof ze mijn gedachten kan lezen. ‘En hij is goed voor me. Dat weet je toch.’

Nee, dat weet ik niet, maar terwijl ik nog bedenk hoe ik dat moet zeggen, keert ze zich al naar de deur. ‘Ella...’

‘Ik bel je als ik in Parijs aankom, dus houd je mobiel bij de hand.’

‘Wacht!’ zeg ik en ik grijp haar bij de arm. ‘Hoe lang blijf je weg?’

Haar ogen lichten op van blijdschap. ‘Een maand. Is het niet geweldig?’ Ze omhelst me en kust me op mijn wang. ‘Aangezien het middelbaar onderwijs niet eerder dan in oktober weer begint dankzij de langere schooldagen, kan ik een hele maand weg! Ongelooflijk! Ik klaag nooit meer over de lange dagen. Een hele maand in Italië. Mijn droom komt uit. Ik bel je en als we terugkomen houden we nog een receptie.’ Er glijdt een schaduw over haar gezicht. ‘Je weet dat ik gewild had dat je erbij zou zijn, toch?’